

Poem

Dumitru Cristian

In toiul noptii-am aparut
Sa te revad ,iubire!
Mi-s ochii obositi, dar cred
Ca si tu imi vei scrie .

Am hotarat sa-ti spun,
(Am reusit sa tac)
acest poem ce ti l-am scris!
-Nu-mi e deloc pe plac,
asemeni unei carti ce tot o mai traiesc,
in noptile cand nu am somn
poemul il citesc - !
Am rupt bucata de pamant si-am renuntat la zile
Am prins o aripa de vant ,ce m-a adus la tine .
Am scurs culorile pe cer si-am refacut pastel,
Si-am regasit o amintire cu tine la castel.
Si, se facea ca noi dansam in trandafir si mar,
Parfumul tau ma seducea , simteam ca n-o mor!
Vedeam doar ochii tai verzui cum intindeau valsand
un dans mai trist ,patrunzator ,ca viata pe pamant...
Iar luna ,ca o mama ,ne veghea atent,
ne indruma cum sa dansam ,imbatraneam mai lent,
ca doua astre prinse in destin ,
sa nu se stinga nici iubirea ,nici flacara ce tin!
Inaintand in timp ,ferestrele priveau
acesti iubiti -prin ochii lor-in viata nu erau,
ca doi straini ,atinsi de frigul noptii.
Mi-s ochii obositi, dar vad-zambeau in pragul mortii-
sperand la vesnica iubire,chiar la sfarsitul sortii
In ochii verzi ,se tot priveau...
credeau numai minciuni !